

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. T.**
státní příslušnost Turecká republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2020 č. j. OAM-101/LE-VL17-VL13-PS-2020, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 11. 1. 2021. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Jejich nevyužití konkrétně neodůvodnil a spolehl se jenom na paušální odůvodnění, které se vyskytuje i v jiných jeho rozhodnutích. Žalovaný poukazoval fakticky pouze na to, že pobývá na území ČR neoprávněně, bez víza či jiného povolení k pobytu na území ČR nemá žádné rodinné vazby a v případě návratu do jeho vlasti mu nic nehrozí. Žalovanému vytkl, že se nijak nezabýval specifickými okolnostmi jeho případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že od začátku zadržení s policií spolupracoval a uvedl jí všechny údaje o své osobě. Jelikož je žadatelem o mezinárodní ochranu, má zájem zůstat v České republice, a tedy i dodržovat právní předpisy. Byl by schopen se hlásit na policii a spolupracovat s ní. Zdůraznil, že kromě protiprávního pobytu nikdy neporušil žádný právní předpis a zajištění je v jeho případě nepřiměřené a tvrdé, jelikož představuje zásah do jeho osobní svobody. Neexistuje žádné reálné nebezpečí, že své zákonné povinnosti nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí o zajištění zdůvodnil žalovaný pouze obecnými skutečnostmi, které neodpovídaly jeho konkrétní situaci. Podle správního řádu mají správní orgány vždy rozhodovat se zásadou individualizace. Poukázal na § 2 odst. 4 správního řádu a § 3 správního řádu. Tam uvedeným zásadám žalovaný nedostál, neboť vydává systematicky naprosto shodná rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu při žádostech o mezinárodní ochranu, a to bez rozdílu toho, zda jde o opakované porušení povinností (porušení vyhoštění) nebo o jediný výjimečný případ protiprávního jednání. Žalobce poukázal dále na to, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace článku 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládáno v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 294/2016-18, v němž NS upozornil na to, že samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce současně citoval z konkrétních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyslovil názor, že namítaných porušení při rozhodování věci se nedopustil. Skutkový stav, ze kterého vycházel, považuje za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. V napadeném rozhodnutí správní orgán tento skutkový stav náležitě popsal a obsáhle a přesvědčivě odůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů v případě žalobce a jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců postupoval právě podle uvedeného ustanovení zákona o azylu. Žalovaný současně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval. Dle žalovaného v případě žalobce existuje důvodná obava, že by se v případě nahrazení zajištění zvláštními opatřeními opět uchýlil do „ilegality“ a následně (v případě negativního výsledku řízení o

mezinárodní ochraně) by dobrovolně nevystoupil a opět by se snažil nelegálně pobývat v České republice či na území evropských států.

3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství police kraje Vysočina, č. j. KPRJ-98682-22/ČJ-2020-160022-SV ze dne 20. 9. 2020 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 19. 9. 2020 byla při pobytové kontrole, prováděné Mobilní jednotkou cizinecké policie Brno na dálnici D1, kontrolována totožnost žalobce, přičemž ten neměl u sebe žádný cestovní doklad a byl důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území ČR a neoprávněně zde pobývá. Lustrací v evidencích Policie ČR bylo potvrzeno, že žalobce pobývá na území ČR bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Žalobce do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 19. 9. 2020 označil svou totožnost a státní příslušnost a sdělil, že v Turecku žije se svými rodiči, bratrem a sestrou. Je ženatý. Jeho manželka a 8 dětí žijí dva roky v Holandsku, kam se chce dostat. Uvedl, že v Turecku našel mafiána, který mu vyrobil falešný pas, aby mohl odletět letadlem do Srbska, kde zůstal 4 měsíce. Poté odjel autobusem do Bosny. Tam na hranicích zjistili, že má padělaný pas, který mu zabavili a dovolili mu, aby přešel hranici. Rodina mu posílala peníze, aby mohl přežít. Z Bosny se prostřednictvím bratra domluvil s mafiánem na další cestě kamionem. V kamionu cestoval společně se 4 muži, kteří byli zajištěni společně s ním. Uvedl, že turecký pas vyhodil už v Turecku. Sdělil rovněž, že z kamionu vystoupili na benzince a tam se nějaký muž, který hovořil turecky, nabídl, že je odveze do Prahy a odtud mohou pokračovat do Německa. S tímto mužem ujeli asi 15 km a následně je zastavila hlídka policie a po kontrole je policisté odvezli na služebnu. Na území ČR nemá žádného příbuzného, ani není příbuzný občana EU. V případě návratu do Turecka mu nehrozí mučení ani trest smrti, uvedl, že je Kurd a proto je nebezpečný pro Turecko. Hrozí mu tam nelidské a ponižující zacházení.
5. Ze správního spisu dále plyne, že dne 22. 9. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
6. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

8. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
10. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky (žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, na území České republiky přicestoval v kamionu ještě s dalšími muži, kterýžto způsob přepravy mu domluvil bratr s nějakým mafiánem), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač měl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před svým zajištěním nepochybně dostatek času. Z výpovědi žalobce jasně plyne, že po opuštění kamionu, jímž ilegálně přicestoval na území České republiky, měl v úmyslu pokračovat v cestě do Německa. Tuto cestu také započal a po ujetí 15 km bylo auto zastaveno hlídkou policie. Žalobce ihned po vstupu na území České republiky měl nepochybně možnost ať už na Policii České republiky či v přijímacím středisku požádat o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území evropských států vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Zajištění není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 preambule Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu, přičemž žalobce v žalobě ani neuvádí konkrétně, které okolnosti nevzal správní orgán dostatečně v úvahu.
11. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

12. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16. 11. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně